

עפ"ת 35996/06/14 - עמר אושרי נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עפ"ת 35996-06-14
08 יולי 2014

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ
בעניין: עמר אושרי

המעורר

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

החלטה

בקשה להאריך מועד להגיש ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' השופט אלון אופיר) מיום 19.1.14, שלא לבטל פסק דין שניתן בהעדר המבקש.

בתאריך 24.9.12 קיבל הנאשם דו"ח בגין עבירה של נהיגה במהירות מופרזת, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (139 קמ"ש חלף 90 קמ"ש המותרת). בעת רישום הדו"ח קיבל המבקש מהשוטר זימון לבית המשפט ליום 20.1.13. המבקש לא התייצב, ולכן נשפט בהעדרו לעונשים של קנס בסך 1,000 ₪, פסילת רישיון נהיגה בפועל לתקופה של 2 חודשים ופסילה על תנאי.

בתאריך 12.12.13 הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר.

המעורר טען בבקשה כי אשתו נתקפה צירי לידה, ומאחר והיו בעין יחב, ובפניו עמדה נסיעה של כשעה וחצי, נתקף בהלה ונסע מהר. גם שני ילדיו היו עמו ברכב, וזו סיבה נוספת למהירות. עוד טען כי במהלך השימוע שערך לו קצין המשטרה, ולאחר שהציג בפניו את תעודות חדר המיון, החזיר לו הקצין את הרישיון. לטענתו, לא ידע כי אמור להתקיים משפט, אלא סבר כי לאחר החזרת הרישיון, הקצין וויתר לו והוא סיים את הכל. אילו היה יודע כי עליו להתייצב, היה עושה זאת.

בתאריך 19.1.14 ניתנה ההחלטה נשוא הערעור.

בית המשפט קמא דחה את הבקשה, מאחר ונימוקי המבקש לנהיגה במהירות מופרזת (מצבה הרפואי של אשתו), אינם מצדיקים את המהירות. נקבע כי גם אם היתה אשת המבקש במצב רפואי חריג המחייב פינוי דחוף לבית החולים (הגם שלא ילדה באותו מועד, אלא שוחררה לביתה), ברור לחלוטין כי הפתרון למצב זה אינו נהיגה במהירות של 139 קמ"ש, עם שני ילדים ואשה כורעת ללדת. בית המשפט קמא ציין כי אין בחוק פטור מאחריות פלילית במצב המתואר, וכי אסור לנהג לקחת את החוק לידי ולהחליט כי הוא הופך את רכבו לרכב פינוי או לאמבולנס תוך שהוא עובר על החוק בזמן הנסיעה.

אשר לחומרת העונש, מדובר בענישה מידתית, ואין כל הצדקה לשינויה.

עמוד 1

הערעור על החלטה זו הוגש בתאריך 18.6.14 דהיינו כחצי שנה לאחר מתן החלטה. בבקשה להאריך את המועד טען המבקש, כי בשל מעבר דירה לא קיבל את החלטת בית המשפט.

המשיבה מתנגדת להארכה המבוקשת. לטענתה, אין הצדקה לאיחור, שכן המבקש לא טרח לבדוק מה עלה בגורל בקשתו לביטול פסק הדין. עוד נטען כי בהחלטת בית המשפט קמא לא נפלה טעות, ואין בפיו של המבקש כל טענת הגנה ממשית.

דין

הסמכות להאריך מועד להגשת ערעור פלילי קבועה בסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982. לעניין השיקולים העומדים בבסיס החלטת בית משפט להאריך את המועד ראה דברי כב' השופט גולדברג ברע"פ 388/98, ציפי דרורי נ' מדינת ישראל (1998):

".. הוראת החוק מעניקה לבית המשפט שיקול-דעת רחב בבואו להפעיל את הסמכות, ובשונה מסדר הדין האזרחי, אין הוא מוגבל בקיומם של טעמים מיוחדים דווקא...גישה זו מיוסדת על ההשקפה כי "כאשר מדובר בהליך פלילי לא יהא זה נכון שבית המשפט בבואו להחליט בגורלו של נאשם, גם בשלב של בקשה להארכת מועד להגשת ערעור, יתעלם ממכלול הנסיבות ומההיבטים החברתיים והציבוריים הנלווים להליך זה ומנקודת המוצא כי עיקרו של הליך זה הוא האמת ועשיית הצדק לנאשם ולחברה"...מכאן כי השיקולים שיש לקחת בחשבון בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור פלילי הם, בין השאר, "התקופה שחלפה מאז שחלף המועד הקבוע להגשת ערעור - ככל שחלף זמן רב יותר יש צורך בנימוקים משכנעים יותר להארכת המועד, השאלה אם המערער היה מיוצג בידי עורך דין וכן את סיכויי הערעור."

פסק הדין בעניינו של המבקש ניתן ביום 20.1.13. הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה כעבור כמעט שנה, ביום 12.12.13. כבר מטעם זה, ובהעדר בקשה נלווית להארכת מועד, היה על בית המשפט קמא לדחותה.

החלטת בית המשפט קמא נשוא הערעור ניתנה ביום 19.1.14. הבקשה להארכת המועד להגיש ערעור הוגשה ביום 18.6.14, דהיינו באיחור של שלושה וחצי חודשים.

מדובר באיחור ניכר.

איני מקבלת את טענת המבקש, לפיה עבר דירה ולכן לא קיבל את החלטת בית המשפט. ככל שעבר המערער דירה, לאחר הגשת הבקשה, היה עליו לעדכן את כתובתו. עוד היה עליו לבדוק מה עלה בגורל בקשתו.

על כן, אין סיבה מוצדקת לאיחור.

גם טענות הגנה ראויות אין בפי המערער. המערער אינו כופר במהירות המופרזת, וטוען כי הסיע את אשתו לבית החולים

לאחר שנתקפה בצירי לידה. אני מקבלת את נימוקי בית המשפט קמא, אותם פירטתי בהרחבה לעיל, ומכאן שאין בפי המערער טענת הגנה ראויה.

גם העונש סביר בנסיבות העניין.

בהעדר טעם לאיחור, ובהעדר סיכויים להגנה, אין מקום להאריך את המועד להגיש ערעור.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה.

ניתן והודע היום, י' תמוז תשע"ד, 08 יולי 2014, בהעדר הצדדים.